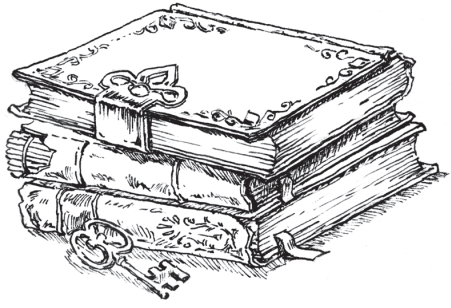

Vráťte sa do sveta
SIEDMICH SESTIER
Lucindy Rileyovej
Orlando
Harry
Whittaker

TATRAN

Orlando

Orlando

Harry
Whittaker

TATRAN

Z anglického originálu Harry Whittaker: Orlando,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
Londýn 2026,
preložila Elena Diamantová.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5692. publikácia.
Vydanie I.
Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko
Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová
Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley Limited and Harry Whittaker 2026
Translation © Elena Diamantová 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-2014-9

Venujem Tory

Predslov

Milé čitateľky a čitatelia,

vitajte späť! Teda, pravdepodobne.

Orlando sa vracia do sveta série Siedmich sestier, tohto veľkolepého životného diela medzinárodne úspešnej autorky bestsellerov Lucindy Rileyovej – alebo, ako mi zavše dovolila oslovovať ju, maminy.

Viem, čo si teraz pomyslíte. Nepredstavoval román *Atlas, Príbeh tatka Slaného* dostatočné ukončenie celej ságy? Rozhodne áno. Napokon sme sa dozvedeli, kto bol v skutočnosti tatko Slaný a prečo si adoptoval každé zo svojich siedmich dievčat.

Takže toto nie je deviata kniha.

To vám sľubujem.

Teda viac-menej.

Keď som dokončil román *Atlas*, v mysli mi neprestajne vírili skvelé postavy mojej matky, pričom jedna z nich sa vynárala z toho davu častejšie: Orlando Forbes, majiteľ antikvariátu, ktorý sa prvý raz spomína v diele *Tieňová sestra*.

Orlando je trochu výstredný typ, počnúc jeho kvetnatým štýlom reči až po eduardovský spôsob obliekania. Jeho vrtochy som pokladal za masku a zúfalo som sa snažil preniknúť pod povrch. *Orlando* je v podstate psychologickou štúdiou postavy. Bolo zábavné objavovať, čo ho poháňa, koho má rád, čo mu chýba… a, samozrejme, bavilo ma vrhnúť ho do centra veľkolepého tajomného príbehu Siedmich sestier s dvoma časovými líniami.

Iste si viete predstaviť, že rozhodnutie vrátiť sa do toho sveta nebolo ľahké. Rodinu D'Aplièse som nestvoril ja a ani si nepripisujem zásluhy za jej úspech. Moja matka zomrela v roku 2021 a už nestihla napísať záverečný diel série. Požiadala ma, aby som knihu dokončil, keby došlo k najhoršiemu. Nikdy som nezapochyboval, že svoj sľub splním, ale mal som vážne obavy, či bude *Atlas* úspešný. Musel som totiž písať jej jazykom a súčasne priniesť uspokojivé rozuzlenia záhad, ktoré celé desaťročie držali čitateľov v napätí.

Prirodzene, pri písaní som na nič z toho nemyslel. Tá kniha bola prejavom úcty. Písal som ju pre mamu.

Popravde som prepadol panike až deň pred vydaním. Čo ak skalní fanúšikovia Lucindy Rileyovej odmietnu to, čo som vytvoril? Čo ak som jej urobil medvediu službu? Chvalabohu, väčšina čitateľov očividne prijala fakt, že písanie príbehu prevzal iný autor, a ich reakcie ma nesmierne potešili – dúfam, že by potešili aj mamu. Zrazu sa na mňa začali obracať čitatelia aj vydavatelia s otázkou, či budem v písaní pokračovať.

Napísať román určený na vydanie je jedna vec, ale aktívne sa rozhodnúť rozšíriť sériu príbehov je niečo celkom iné.

Táto myšlienka mi vírila v hlave takmer dva roky, kým som sa rozhodol položiť pero na papier a pustiť sa do *Orlanda*. To, čo napokon rozhodlo, bola skutočnosť, že v roku 2024 som sa stal otcom dcér dvojičiek. Počas prvých mesiacov ich života, keď som pri nich neraz bdel takmer celé noci, mi zrazu napadlo, že keby sa jedného dňa rozhodli pokračovať v niečom, čo som vytvoril, nechcel by som to úzkostlivo chrániť ani by ma netrápilo, že to zostalo nedotknuté, naopak, bol by som nesmierne hrdý, že to pre ne znamenalo dosť na to, aby v tom pokračovali.

Po prvý raz som vnímal svoje rozhodnutie nielen ako spisovateľ, ale aj ako rodič. Vedel som si predstaviť, aké dojímavé by bolo vidieť, že moje dielo žije ďalej prostredníctvom mojich detí, formované ich predstavivosťou, no zároveň si uchováva niečo zo mňa. V duchu som sa spytoval, či by to tak vnímala aj moja mama.

Tak, a je to. Rozhodnutie padlo. *Orlando* je tu.

Sľúbil som vám, že to nie je deviaty diel, a naozaj nie je. Ak ste nový čitateľ, môžete sa do knihy pustiť, aj keď ste slovo „plejády" nikdy nepočuli, a určite si ju užijete.

Musím však priznať, že na konci románu *Atlas* som nechal pár ni-

tiek nerozviazaných, medzi nimi aj jednu dejovú líniu, ktorú pred trinástimi rokmi načrtla Lucinda Rileyová a nechala ju otvorenú – až podnes.

Ale asi som už prezradil priveľa.

Pravdaže, nemalo by zmysel vrátiť sa do sveta *Siedmich sestier* a nespomenúť členov rodiny, ktorú si čitatelia za posledných trinásť rokov obľúbili. Môžete si byť istí, že v *Orlandovi* sa objavia všetky sestry.

Nie, to celkom nezodpovedá pravde. Jedna sestra v príbehu jednoznačne chýba. Má totiž iné starosti a je zapletená do niečoho oveľa desivejšieho…

Znovu som prezradil priveľa.

Starí priatelia na vás čakajú. Obráťte teda stranu.

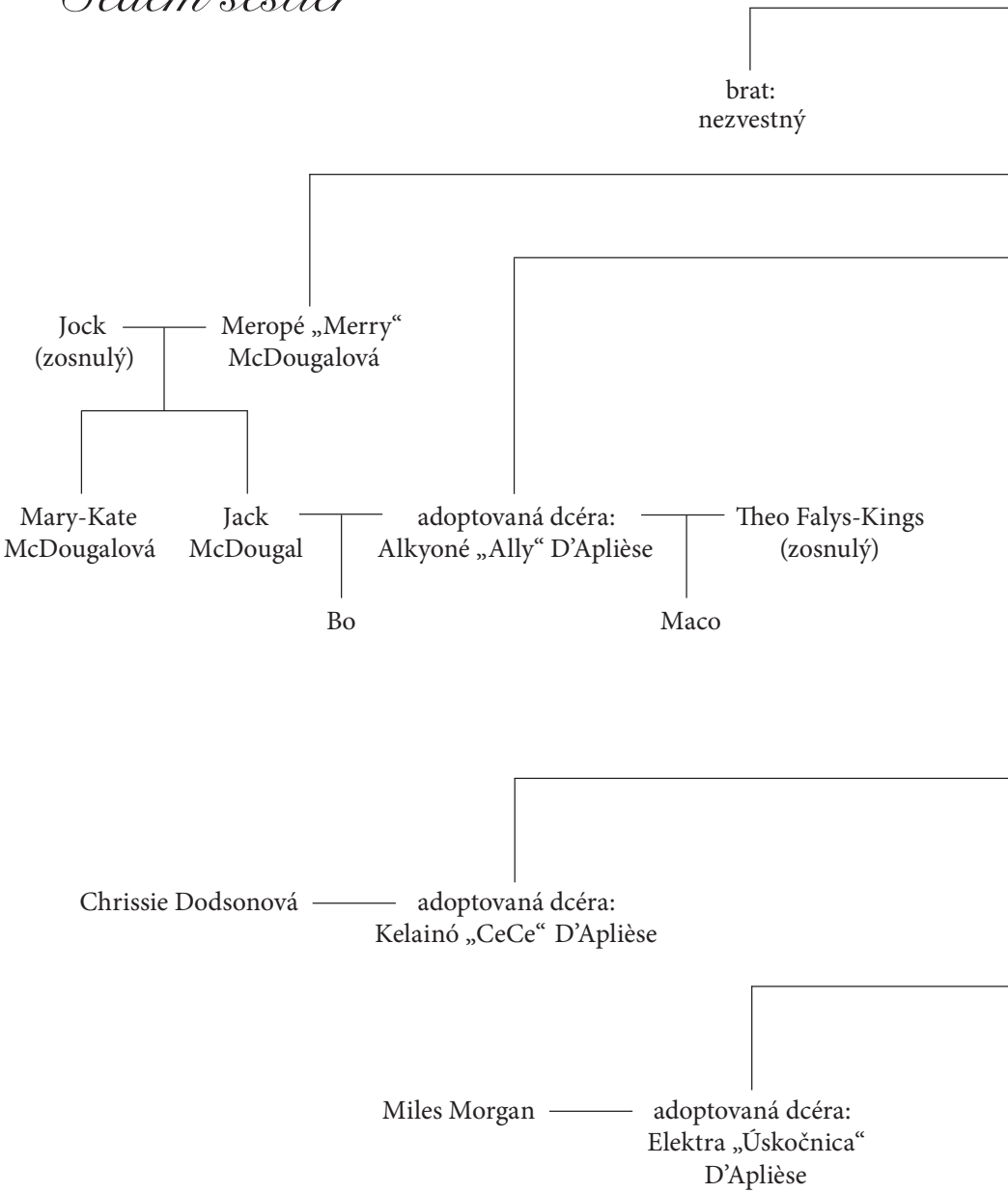
Harry Whittaker, 2026

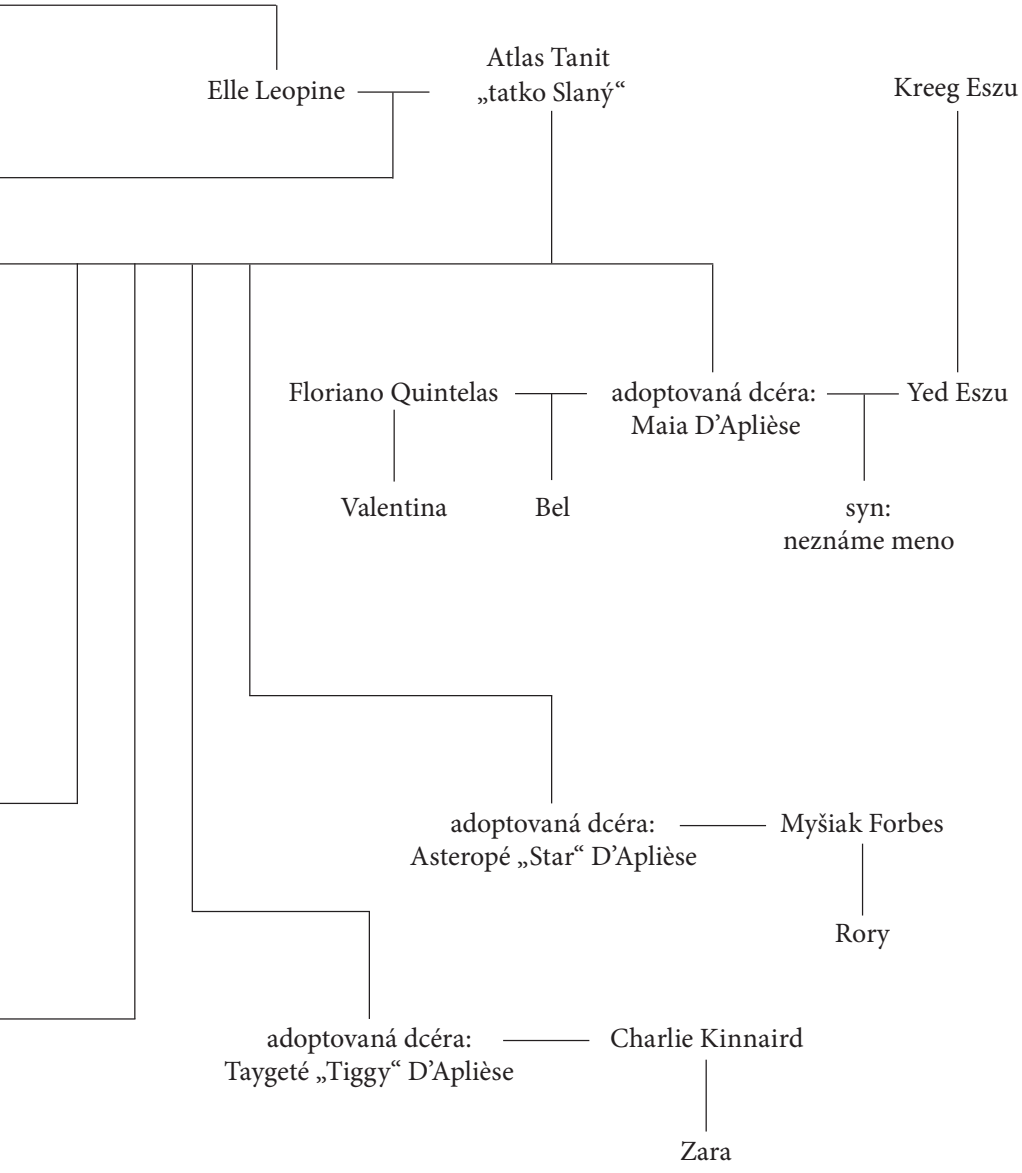
„Je to úžasná vec na uvažovanie, že každý človek je pre druhého hlbokým tajomstvom a záhadou.“

Charles Dickens: *Príbeh z dvoch miest*

Sedem sestier

Elle Leopine
Atlas Tanit
„tatko Slaný“
Kreeg Eszu
Floriano Quintelas
adoptovaná dcéra:
Maia D’Aplièse
Yed Eszu
Valentina
Bel
syn:
neznáme meno
adoptovaná dcéra:
Asteropé „Star“ D’Aplièse
Myšiak Forbes
Rory
adoptovaná dcéra:
Taygeté „Tiggy“ D’Aplièse
Charlie Kinnaird
Zara

Postavy

Rodina Forbesovcov

Orlando Forbes – *kníhkupec v antikvariáte*
Myšiak (Oenomaus) Forbes – *Orlandov brat*
Star (Asteropé) D'Aplièse – *Myšiakova partnerka*
Rory Forbes – *Myšiakov syn*

Sedem sestier

Maia
Ally (Alkyoné)
Star (Asteropé)
CeCe (Kelainó)
Tiggy (Taygeté)
Elektra
Merry (Meropé)

A. M.

Prológ
September 2009

Do konca života si budem pamätať, kde som sa práve nachádzal a čo som robil, keď som sa dozvedel, že zomrel môj otec.

Sedel som v školskej knižnici za jedným z dlhých drevených stolov, nad ktorými visel rad portrétov. Bolo neskoré popoludnie. Na sklá vysokých okien bubnoval dážď. Okolo mňa sedeli viacerí žiaci, sklonení nad knihami alebo laptopmi, a písali si úlohy.

Ten e-mail mi prišiel presne o šestnástej hodine štyridsiatej siedmej minúte.

Predmet: Nová správa.

Otvoril som ju.

Milý Alexander, s ľútosťou Vám oznamujeme…

Nejaký advokát mi písal, že dnes ráno zomrel môj otec. Ak sa budem chcieť zúčastniť na pohrebe, pošlú mi ďalšie informácie. V závete mi otec niečo odkázal.

Ešte raz som si mail prečítal.

Potom som ho zavrel.

Nerozplakal som sa.

Prečo aj?

Otca som videl iba raz.

Stretli sme sa pred niekoľkými týždňami v hotelovej izbe v Londýne. Tú miestnosť si presne pamätám: tmavý koberec, nízky stolík, výhľad na ulicu, po ktorej sa čierne taxíky mihali ako chrobáky v daždi.

Otec bol chorý, nevedel som však, čo mu je. Bolo na ňom vidieť,

ako ho choroba pomaly oberá o sily. Vyzeral chudý, priam vycivený a pokožku mal nápadne sinavú, akoby mal smrť na jazyku.

Napriek chorobe z neho vyžarovala dôstojnosť. Otec bol vysoký, mal tmavé vlasy a výrazné črty tváre. V minulosti bol zrejme vždy stredobodom pozornosti v každej spoločnosti, v ktorej sa ocitol.

Už len jeho meno…

Aj vtedy som si uvedomil, aké je to skvelé meno.

Ospravedlnil sa, že sa so mnou neskontaktoval už skôr.

„Dozvedel som sa o tebe iba nedávno," vysvetlil.

Tak sa vyjadril. Nepovedal „našiel som ťa", ale „dozvedel som sa", akoby hovoril o nejakom nepodstatnom paragrafe v zmluve.

Opýtal som sa ho, kto mu zatajil moju existenciu.

Usmial sa. „To ti môžem presne povedať."

Údajne to bola moja matka.

Skôr ako odišiel, podal mi veľký balík v hnedom papieri.

„Ak sa chceš dozvedieť celú pravdu, prečítaj si to," vyzval ma.

„Celú pravdu?" opýtal som sa.

Znovu sa usmial.

„Áno, o sebe, o tvojej matke, o jej rodine. O mojej rodine."

Nato si prudko odkašľal do vreckovky a rýchlo ju zložil, takže som nevidel, či je na nej krv.

Opýtal som sa, čo ho trápi.

„Staroba," odvetil.

Potom som sa vrátil aj s balíkom do školy a skryl ho na dno kufra pod zimné šály. Celé týždne som balík nerozbalil, ale nie zo strachu.

Jednoducho som čakal.

Sám neviem na čo.

Možno na jeho smrť.

A teraz je mŕtvy.

Chlapci okolo mňa sa učili, prevracali stránky, ticho sa rozprávali o domácich úlohách, o nadchádzajúcich zápasoch alebo o tom, čo bude na večeru. Raz popri mne prešla knihovníčka a pozrela na mňa. Neprítomne som na ňu hľadel.

V ten deň po večierke som stiahol žalúzie a vybral z kufra balík. V hnedom papieri bol hrubý zväzok prekopírovaných stránok spojených čiernou svorkou. Text bol miestami vyblednutý, akoby originál často pritláčali na sklo kopírky.

Na prvej strane bolo krasopisne napísané meno.

Nebolo to moje meno.

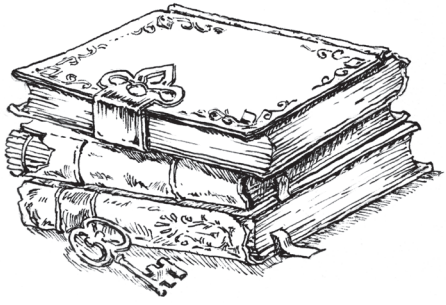
Ani meno môjho otca.

Nebolo to ani meno mojej matky.

Oprel som sa o vankúš, pritiahol som si bližšie lampu a začítal sa do textu, ktorý mi priniesol otec.

Bola to fotokópia denníka muža menom Atlas Tanit.

Prvá časť

Orlando

1

Tenterden, Kent, Anglicko
Štedrý večer 2009

Strhol som sa na nečakané cinknutie zvončeka. Práve som sa chystal všetko pozatvárať na sviatky až do Nového roku a babral som sa s vrtošivým termostatom, aby som znížil teplotu na nastávajúci týždeň. Nikdy som sa tým nezaoberal, veď načo by som sa trápil technickou vymoženosťou, bez ktorej sa človek celé storočia zaobišiel, lebo používal otvorený oheň. Medzi týmito stenami som strávil takmer celý svoj doterajší život a teraz som sa ubezpečil, či je uhliak plný a či je dostatok dreva.

Popravde musím pripustiť, že z mojej strany šlo najmä o estetickú stránku veci. Keď zákazník vojde do antikvariátu so vzácnymi knihami, očakáva istú nostalgiu a čaro zašlých čias. Práve takú atmosféru som sa snažil vytvoriť vo svojom obchodíku O. Forbes, esquire – Vzácne knihy. Keď doň vojdete, máte pocit, akoby ste otvorili šperkovnicu. Steny zdobia chrbty pevných väzieb poznačených zubom času, mnohé z nich vyhladené rukami celých generácií čitateľov. Niektoré sa vŕšia na palisandrových stolíkoch, kým vzácnejšie exempláre sú uložené v presklených vitrínach.

V zadnej časti obchodu vedie na hornú galériu úzke točité schodisko, perzský koberec tlmí kroky návštevníkov. Popoludňajšie slnko vrhá teplé lúče na rady kníh klasickej literatúry viazaných v koži. To je moja svätyňa a tu ma často nájdete za masívnym orechovým stolom, kde sa s posvätnou úctou kurátora starých pamätihodností venujem katalogizovaniu.

Prirodzene, nie všetky moje vzácne úlovky sú na predaj. Niektoré zväzky mám zabalené v pergamene a označené ozdobným písmom. Niektoré skrývajú staré rodinné tajomstvá, iné zasa listy, napísané, ale neodoslané, a pravdy, ktoré chránim s neoblomnou zaťatosťou. Napokon, texty nie sú iba slová. Predstavujú dych minulosti.

Pretože musím platiť účty, som nútený predať čo najviac kníh. Môžem sa pochváliť, že obchod má dobrú návštevnosť. Nachádza sa pod strešnou rímsou starobylej viktoriánskej budovy s ozdobnými výkladmi, ktoré priťahujú pozornosť okoloidúcich.

Kedysi som si knihy úzkostlivo strážil. Svoj obchod som využíval ako daňovo najefektívnejší spôsob budovania súkromnej knižnice. Vždy keď som bol nútený predať vzácny výtlačok, veľmi som trpel a uvažoval som, či je kupujúci hoden vlastniť taký výnimočný exemplár.

Ach, arogancia mladosti! Nuž, môžem povedať, že som svoj postoj prehodnotil. Môžem za to ďakovať svojej nenahraditeľnej vedúcej predajne. Jedným z mojich lepších rozhodnutí bolo, že som zamestnal slečnu Star D'Aplièse. Okrem toho, že je prvotriednou pracovnou silou, vzala si na plecia oveľa ťažšiu úlohu, keď nadviazala vzťah s mojím nevrlým starším bratom Myšiakom. Netuším, čím ju priťahuje, ale jej láskavosť a trpezlivosť ho zmenili k lepšiemu.

Prívetivý a ľudský prístup slečny Star k životu ma priviedol k tomu, že nachádzam vzrušenie pri hľadaní nového majiteľa pre každú knihu. Teraz už neprevraciam oči, keď ma zákazník žiada o radu, ani sa ho nepokúšam zmiasť táraním o literatúre, keď chce informáciu o nejakom titule. Slovom, v súčasnosti môžem hrdo vyhlásiť, že Orlanda Forbesa práca baví.

Musím zdôrazniť, že som dosť neochotne zatváral obchod na celý týždeň. Star trvala na tom, aby som sviatky strávil v jej rodinnom hniezde. Hoci počas Vianoc dávam prednosť vlastnej spoločnosti (je to skvelá príležitosť zahĺbiť sa do čítania), nedávno som si uvedomil, aká je rodina dôležitá, keď som sa toto leto zúčastnil na spomienkovom obrade za Starinho zosnulého adoptívneho otca. Jednoducho som nemohol odmietnuť jej pozvanie.

Teraz som sa teda papral s automatizovaným centrálnym kúrením, lebo vlhkosť je pre knihy tým najhorším nepriateľom. Cez zimu sa o ne musíte zvlášť starať, aby papier nezožltol. Pri vysokej vlhkosti vzduchu sa na zachovalých starých stránkach kníh žiariacich bielo-

bou objavujú žltohnedé škvrny. Znižuje to ich finančnú hodnotu, no okrem toho sa ma to dotýka osobne, akoby som zlyhal v úlohe ich dočasného opatrovníka.

Najchúlostivejšie sú zväzky vydané v polovici devätnásteho storočia. Sú vytlačené na papieri vyrobenom z drevnej buničiny, ktorá obsahuje zákerný lignín, čo je organická zložka podporujúca vznik neželaných škvŕn.

Bol som zahĺbený do lúštenia digitálnych symbolov a ukazovateľov na termostate, takže keď zacinkal zvonček nad dverami obchodu, prudko som vyskočil.

„Dobrý," zamumlal muž stojaci vo dverách. „Prepáčte, že som vás vyľakal. Máte otvorené?" Muž bol vysoký a impozantný, jeho siluetu zozadu osvetľovala pouličná lampa. Tieň, ktorý vrhal, sa tiahol do dĺžky a siahal hlboko do obchodu.

„Nemusíte sa ospravedlňovať, milý priateľ," odvetil som a snažil som sa spamätať. „My sme… totiž…" Pozrel som sa na hodinky. Bolo práve sedem. „Zabudol som zamknúť dvere, takže máme otvorené. Teda, som tu sám. Moja predavačka už odišla na vianočné sviatky."

Odvrátil som sa od termostatu a vykročil k neznámemu. Ako som sa k nemu približoval, všimol som si tmavé šaty, čo na ňom viseli, plášť sa mu dotýkal topánok a na hlave mal mäkký plstený klobúk. Okraj klobúka mal stiahnutý dopredu, takže mu zakrýval takmer celú tvár. Zaznamenal som aj červený odznak v tvare kvetu pripnutý na chlopni.

„Máte šťastie, že ste ma zastihli v túto hodinu na Štedrý večer. Budeme mať zatvorené do konca roka. Takže," teatrálne som tleskol rukami, „ako vám môžem pomôcť?"

Muž vošiel dnu a zavrel za sebou presklené dvere s dreveným rámom.

„Niečo hľadám."

„Že by vianočný darček na poslednú minútu? Žiadne strachy, priateľu, som presvedčený, že vám pomôžem." Narovnal som sa v celej svojej výške a vystrel som plecia. Najvyšší čas, aby som zákazníka ohúril a dobre zarobil. „Povedzte mi o nej všetko."

Neznámy muž naklonil hlavu nabok. „Prosím?"

„Čo má rada? Potešila by ju nejaká literárna kuriozitka, ktorou by ste si u nej získali uznanie?" Ukázal som na skrinku vľavo. „Ak obľubuje poéziu, môžem vám odporučiť prvé vydanie zbierky *Listy trávy* od Walta Whitmana." Neznámy ďalej mlčal, preto som pokra-

čoval. „Whitman zbierku po celý svoj život rozširoval, každé vydanie je iné."

„Hmm…" Môj návštevník nenachádzal slová.

Zdvihol som ruky, aby som ho upokojil. „Už chápem. Chceli by ste potešiť nenáročného čitateľa. V tom prípade," vzdychol som možno trochu povznesene, „by som chcel upriamiť vašu pozornosť na tento stolík s vianočnou ponukou, ktorú som sám zostavil." Prešiel som kúsok ďalej. „Máme tu prvé vydanie *Snehuliaka*. Ozaj milá knižka. Môžete ju mať za sedemdesiat libier." Letmo som pozrel na neznámeho, ktorý dosiaľ stál vo dverách obchodu. Kývol som naňho, aby podišiel bližšie. „Nech sa páči, pozrite si to. Mám tu aj jubilejné vydanie *Alice v krajine zázrakov* na tridsiate výročie. Možno by sa vašej panej páčilo *Zobrané dielo Williama Shakespeara*. Vydali ho vo Folio Society vo dvoch zväzkoch viazaných v červenej koži." Žiadna reakcia. „V knižnici vašej partnerky by priam žiarili."

Neznámy sa nervózne ošíval. „Vlastne nemám partnerku."

Keby som bol páv, zahanbene by mi ovisli perá.

„Och, prepáčte. Je Štedrý večer, preto som trúfalo predpokladal, že sa v panike snažíte narýchlo kúpiť darček." Pokrčil som plecami. „Stretávam sa s tým dosť často. Ale už dosť môjho tárania. Spomenuli ste, že hľadáte niečo výnimočné?"

Muž prikývol. „Áno, ale myslím si, že sa to dá len ťažko zohnať."

„Výborne!" zvolal som. „To sú moje najobľúbenejšie knihy. Čo presne hľadáte?"

Mužovi chvíľu trvalo, kým odpovedal. „*Vianočnú koledu*. Prvé vydanie."

Zamračil som sa. „Hmm. To je naskutku výzva." Chvíľu som v duchu listoval vo svojom pomyselnom katalógu. „Tento exemplár skutočne nemám na sklade. Ani si nespomínam, kedy ju naposledy ponúkali v aukcii."

„Nie." Muž si obozretne zložil plstený klobúk a odhalil husté striebristé vlasy. Zahľadel som sa na jeho tvár. Ostré tiene mu tvarovali lícne kosti, čo vyvolávalo dojem, že tohto muža viac než príroda sformovali okolnosti. Pretrel si čelo a uprel na mňa tmavé oči. „Mohol by som si sadnúť? Mám za sebou hodný kus chôdze."

„Prirodzene, milý pane!" Rýchlo som k nemu priskočil a prisunul mu žlté zamatové kreslo.

„Ďakujem." Muž sa vďačne usadil.

„Nemáte za čo. Prinesiem vám niečo na pitie? Vodu alebo čaj?“

Oči sa mu rozžiarili od radosti. „Ak vás to príliš nezaťaží, rád by som si dal niečo horúce.“

„Nebude vriaci, ale v čajníku zostalo ešte trochu čaju Earl Grey. S mliekom a cukrom?“

„Kvapku mlieka a dva cukry, ak môžem prosiť.“

„Jasné.“

Svižne som zamieril do kuchynky v zadnej časti miestnosti a znovu som pozrel na hodinky. Môj brat Myšiak mi kázal, aby som za žiadnych okolností nemeškal na večeru o pol ôsmej. Slečna Star istotne celé popoludnie varila šunku v zázvorovom pive a dostal som inštrukcie, aby som jedlo po každom súste vychválil do nebies.

A teraz táto návšteva tajuplného neznámeho tak neskoro na Štedrý deň… Nemohol som odolať porozprávať sa s ním. Vrátil som sa do prednej časti obchodu s hrnčekom teplého čaju.

Muž bol očividne veľmi ustatý, lebo keď som k nemu podišiel, hlavu mal zloženú v dlaniach.

„Nech sa páči. Neprehnali ste to s oslavami?“ Návštevník na mňa prekvapene pozrel. „Zdá sa, že ste načisto vyšťavený.“

„Och,“ vzdychol muž. „Ospravedlňujem sa. Ponáhľal som sa, aby som to sem stihol.“ Keď sa napil čaju, priam som videl, že mu teplá tekutina preniká do tela a zohrieva každý centimeter, ako voda pretekajúca radiátorom. „Ďakujem za čaj.“

„Vďačne.“ Pritiahol som si druhé zamatové kreslo, sadol si a plesol si rukami o kolená. „Mimochodom, volám sa Orlando. Orlando Forbes.“

„Viem,“ odvetil muž.

Musím sa priznať, že som sa od pýchy nafúkol ako balón. „Skutočne? Vari ma moja povesť v tomto vesmíre predbehla?“

Muž sa uškrnul. „Vaše meno je napísané nad dverami.“

„Aha.“ Bola to pravda. Takmer celý svoj dospelý život som pracoval v Kníhkupectve Arthur Morston v Londýne a nápis *O. Forbes, esquire – Vzácne knihy* pribudol len nedávno.

„To mal byť vtip,“ poznamenal muž s úsmevom. „Povedali mi, že práve vy ste schopný zohnať, čo hľadám.“

„Och. A kto vám to povedal?“

Neznámy sklopil zrak. „Čo viete o *skutočne* prvom vydaní *Vianočnej koledy*?“

Oprel som sa v kresle, spojil som prsty oboch rúk a ponoril sa do hlbín svojich literárnych vedomostí. „Nuž, dielo vyšlo vo vydavateľstve Chapman a Hall, o tom som presvedčený." Zdalo sa, že muža táto informácia potešila. Pokračoval som. „Kniha mala červenú väzbu."

„Červenkastohnedú," opravil ma.

„Máte pravdu, červenkastohnedú so zláteným dekorom."

Muž sa predklonil, očividne čakal na ďalšie podrobnosti. „To všetko je pravda, ale viete, podľa čoho poznáme, ktoré vydanie je jednoznačne prvé?"

Zvraštil som obočie, nechcel som pripustiť porážku. „Podľa drevorezov v texte okolo ilustrácií," odvetil som. Muž nereagoval. „Nie, to je hlúposť. To by nedokazovalo, že ide jednoznačne o prvé vydanie." Môj návštevník pokrútil hlavou. „Pôjde asi skôr o titulnú stranu…" Muž nadvihol obočie. „Prípadne o… predsádku?" hádal som.

„Presne tak."

Nestávalo sa mi často, že som sa ocitol v úlohe žiaka. Bolo mi jasné, že tento džentlmen má špeciálny záujem o Dickensovo dielo. „Je mi ľúto, ale bez hlbšieho štúdia vám neviem povedať, čím konkrétne sa predsádka prvej edície odlišuje od neskorších vydaní. Budete ma musieť zasvätiť do veci."

Môj hosť so širokým gestom odložil hrnček s čajom. „Rozdiel je vo farbe. V neskorších vydaniach je žltá predsádka. Úplne prvé knihy tohto diela sa vyznačujú zelenou predsádkou."

„Jasné." Rozhodne to bude pre mňa výzva. „Naozaj trváte na tom, že hľadáte práve ten exemplár? Obávam sa, že nebude jednoduché získať ho. Keby vám stačilo prvé vydanie, hoci by nešlo o jednu z prvých vytlačených kníh, mohol by som vám ju zohnať pomerne rýchlo."

„Nie." Muž stisol pery a pokrútil hlavou. „Rozhodne potrebujem prvý výtlačok. Nič iné ma nezaujíma."

Muž bol v tejto veci neoblomný. Poškriabal som sa na hlave a v duchu som si všetko prerátal. „Dobre teda, začnem po knihe pátrať. Predpokladám, že si uvedomujete, že kniha nebude lacná. Podľa mňa vás môže stáť tak do päťdesiattisíc libier."

Muž si zhlboka vzdychol. „Rátal som s tým."

Všimol som si jeho bolestný výraz na tvári, preto som mu ponúkol inú možnosť. „Chápem, že zelená predsádka je pre vás dôležitá, ale ak chcete ušetriť, môžem vám obstarať výhodnejší exemplár, ktorý takisto poteší vašu…"

Môj zákazník zdvihol ruku, aby ma prerušil. „Nie. Skutočne to musí byť prvé vydanie. Čerstvo vytlačené v decembri tisícosemstoštyridsaťtri."

„Môžem sa vás opýtať, prečo vám tak veľmi záleží práve na tomto vydaní?"

Na mužovej ostro rezanej tvári sa zjavil sotva badateľný tieň a odpovedal trochu odmerane. „Prečo si myslíte, že mi na tom záleží?"

Srdečne som sa zasmial, aby som uvoľnil zvláštne napätie. „Dovolím si vám pripomenúť, že ste vpadli do môjho kníhkupectva v pokročilú hodinu na Štedrý deň a priam ste sa zrútili do kresla. Nemusím oplývať deduktívnymi schopnosťami Sherlocka Holmesa, aby som sa dovtípil, že tá kniha má pre vás osobitý význam." Nespúšťal som pohľad z tohto tajomného muža, lebo som s napätím čakal na jeho odpoveď.

„Musím mať na to špeciálny dôvod?" opýtal sa.

Posunul som sa dopredu a oprel sa lakťami o kolená. „Ubezpečujem vás, že keby ste boli v tejto brandži dosť dlho, vedeli by ste, že za tým vždy niečo je – či už ste zberateľ, alebo obdivovateľ určitého druhu kníhtlače… alebo príbeh knihy natoľko ovplyvnil váš život, že ju chcete vlastniť v jej najčistejšej, najautentickejšej podobe."

Návštevník sa na mňa pozorne zahľadel. „Máte pravdu. Ten príbeh je pre moju rodinu skutočne dôležitý."

Viac očividne nechcel prezradiť. „Nuž, vybrali ste si na ten účel najvhodnejšieho človeka. Budem ako ten príslovečný stopovací pes."

„To dúfam."

Obaja sme zmĺkli a po chvíli začalo byť v tom tichu cítiť mierne napätie. Pozrel som sa na hodinky. Bolo pol ôsmej. „Tak dobre, milý môj zákazník, je mi ľúto, ale musím bežať. Čaká ma šunka." Môj hosť zrazu zneistel ako šteňa, ktoré nechali napospas v snehu. Rýchle som sa snažil rozptýliť jeho obavy. „Žiadne strachy, zapíšem si všetky podrobnosti a počas môjho pátrania zostaneme v úzkom spojení."

Vyskočil som na nohy a z orechového stola som si vybral zápisník viazaný v koži. „Tuším som nezachytil vaše meno."

Muž sa postavil. „Volám sa Topper. Fred Topper."

Uprel som naňho pohľad. „Teší ma, pán Topper. Ako sa môžem s vami skontaktovať? Telefonovanie mi vyhovuje väčšmi ako mailovanie. Vám tiež?"

Muž zaváhal. „Žiaľ, momentálne nemám telefón."

„Zostávajú nám teda tie nešťastné maily. Akú adresu máte?"

Muž pokrútil hlavou. „Nemám ani počítač."

„Vážený pane, ste takpovediac úplne odrezaný od moderného sveta. Úprimne vám závidím. Dáte mi aspoň svoju poštovú adresu? Napíšem vám hneď, keď budem mať niečo nové."

Fred Topper vyzeral zaskočený. „Viete, momentálne mi neslúži pamäť. Vôbec si neviem na svoju adresu spomenúť."

Venoval som mu vrelý, povzbudivý úsmev. „To nič. Veď viete, kde ma nájdete."

Mužovi sa zjavne uľavilo. „Presne tak. Vrátim sa." Fred sa na mňa úpenlivo pozrel. „Urobíte všetko pre to, aby ste knihu získali, však? Je to pre mňa naozaj nesmierne dôležité."

Zamyslene som prikývol. „Vynasnažím sa. Vy mi zasa musíte sľúbiť, že sa sem určite vrátite. Ak tú knihu vypátram, skôr než vám ju predám, budem za ňu musieť zaplatiť vysokú sumu." Prekrížil som si ruky. „Viete, väčšinou sa pri obchodovaní nespolieham na sľuby neznámych zákazníkov, na ktorých nemám žiadny kontakt." Topper sa nervózne pomrvil. „Pravda… sú Vianoce a vy ste ma zastihli na konci dvoch dosť nezvyčajných rokov. Počas nich som si uvedomil, že ak niekto potrebuje pomoc, mali by sme mu ju ochotne a s dobrým úmyslom poskytnúť."

Topper ku mne podišiel a podal mi ruku. „Vrátim sa. Prisahám."

„Výborne. Začnem po knihe pátrať v januári."

Muž sa slabo usmial, pevnejšie si pritiahol kabát k telu a vykročil k dverám.

„Ani ste mi neprezradili, kto vám odporučil moje služby," zavolal som za ním.

Topper sa s rukou na kľučke obrátil a odvetil: „Och… bol to *náš spoločný priateľ*." Kývol mi a vyšiel z obchodu rovnako náhlivo, ako doň vošiel.

„Veselé Vianoce, *Fred Topper,*" zamrmlal som si popod nos.

Vybehol som spoza stola a zamieril do zadnej časti obchodu, kde boli na celej stene police s populárnou klasikou zo štyridsiatych a päťdesiatych rokov minulého storočia s typickými oranžovými prebalmi. Prechádzal som prstom po tretej polici. „Dante, Defoe… Dickens!"

Star usporiadala autorov podľa abecedy a tak boli zoradené aj ich diela. Bolo tam niekoľko ošúchaných, no obľúbených výtlačkov *Vianočnej koledy* vedľa *Večerných tieňov*. Nedočkavo som vybral jeden exemplár z police a zalistoval som v jeho tenkých stránkach.

„Som presvedčený, že…“ Našiel som, čo som hľadal. „Hohó!“
A tam to bolo, jasné ako deň. Tretia sloha.

„To veľmi rád počujem,“ zareagoval Scroogeov synovec, „ja totiž nie veľmi dôverujem týmto mladým gazdinkám. Čo hovoríš ty, Topper?“

Topper sa očividne zahľadel do jednej z Fredových švagrín a len vyhýbavo povzdychol, že úbohý starý mládenec sa nemá čo k takýmto témam vyjadrovať.

„Fred Topper, jasné!“ Hoci ma požiadavka neznámeho mierne zaskočila, po odhalení tejto stopy som zasa získal pôdu pod nohami. Rozhovor s týmto zákazníkom mi nepochybne dodal novú energiu. Jeho náhly príchod, nezvyčajná požiadavka, tajuplné odporúčanie… nehovoriac o pseudonyme.

„To je jednoducho úžasné,“ vydýchol som. Pravda bola taká, že po vyriešení kauzy Atlas Tanit môj život stratil iskru. Chýbali mi záhady, skrytá pravda… celé to dobrodružstvo. Predávanie kníh bola jedna vec, ale ocitnúť sa v zápletke ako z románu bolo niečo celkom iné.

Pokúsim sa vyňúrať prvé vydanie knihy, aj keby to pre mňa znamenalo risk. Ak sa mi to podarí, musím zistiť, prečo sa „Fred Topper“ tak zúfalo snaží získať ten exemplár.

Prešiel som späť ku kreslu a klesol naň, uvažujúc, kto ma odporučil a prečo mi tajomný zákazník neprezradil jeho meno.

Moje úvahy rázne prerušilo prenikavé zvonenie mobilu. Rýchlo som si prehmatal oblečenie a ten pekelný prístroj som našiel v náprsnom vrecku vesty.

„Dovolali ste sa Orlandovi Forbesovi. S kým hovorím?“

„Už sme to preberali tisíckrát. Keď sa pozrieš na obrazovku, vidíš, že ti volá brat, a nemuseli by sme každý rozhovor začínať nezmyselným pozdravom.“

„Ahoj, Myšiak. Čo je nové?“

„Už desať minút meškáš. Dohodli sme sa, že večera bude o pol ôsmej.“

„Dočerta, to je trapas.“ Pozrel som sa na hodinky a zistil som, že naozaj meškám. „Prisahám, že som sa snažil prísť načas. Chcel som sa dostaviť dokonca v predstihu, čestné slovo!“

Myšiak na druhom konci linky zavzdychal. „Našťastie vždy máme

nachystaný ‚orlandovský plán'. Ak by si meškal, šunka bude hotová o ôsmej. Verím, že dovtedy sa odtrhneš od svojich vzácnych priateľov – pardon, chcem povedať od kníh."

„Samozrejme, jasná vec. Práve odchádzam." Vyskočil som z kresla a schmatol z vešiaka za pultom svoj eduardovský redingot. „Práve som mal fascinujúci zážitok, braček. Vieš, prišiel sem taký zvláštny džentlmen a…"

„Dobre, dobre, porozprávaš mi to pri večeri." V pozadí som začul prenikavý, vzrušený hlas svojho synovca. „Dúfam, že ti nemusím pripomínať, aby si pred Rorym netrepal hlúposti. Santa naozaj existuje, dnes večer príde do High Wealdu, a pretože vie zastaviť čas, stihne navštíviť všetky deti na celom svete. Jasné?"

Hoci ma Myšiak nemohol vidieť, zasalutoval som. „Rozkaz. Takzvaná sviatočná manipulácia času. Chápem."

„Vidíme sa o štvrťhodinku. Ahoj."

„Počkaj, počkaj!" zakričal som. „Chcel som si na popoludnie objednať taxík, ale akosi som na to pozabudol. Mohol by si poprosiť svoju milú žienku, aby po mňa zaskočila a vzala ma k vám?"

„Panebože, Orlando!"

Zachytil som ďalší tlmený hlas. Bol jemný a úsečný. „Nejaký problém?" opýtala sa slečna Star.

„Orlando potrebuje odvoz."

Bratovo podráždenie zmiernil pobavený smiech. „Prečo sa čuduješ? Ani od Roryho neočakávaš, že sa bude správať štandardne. Nerob si starosti, Orlando. Už som na ceste. Stretneme sa na námestí."

„Ďakujem vám, drahá Asteropé! Naozaj…" No skôr ako som stihol dokončiť vetu, spojenie sa prerušilo.

Natiahol som si kožené rukavice, spoza pultu som zhrabol koženú kabelu a náhliac sa z obchodu som zhasol svetlo.